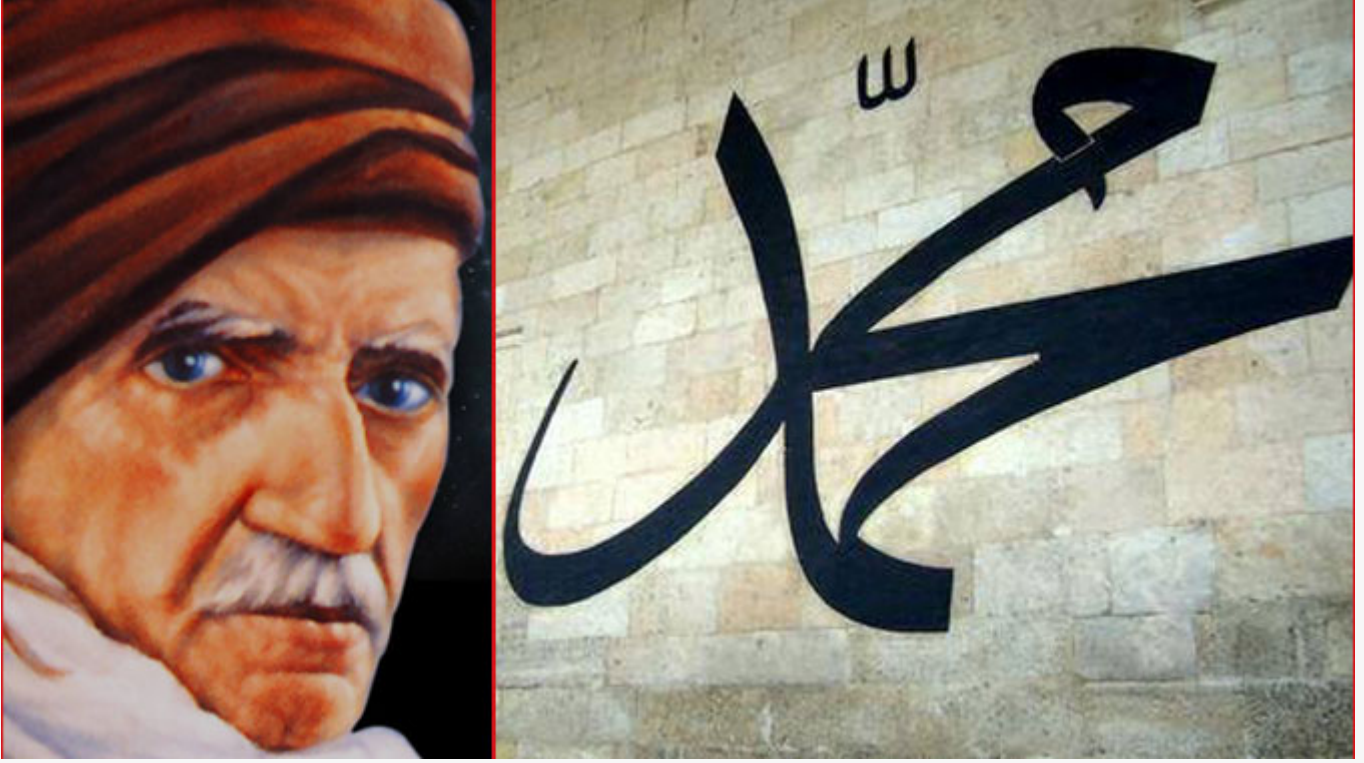

Velâyet-i Kübrâ ve Risale-i Nur

Velâyet-i Kübrâ; en büyük velilik. Cenâb-ı Hakk'ın insana yakın olmasına bakan ve peygamber varisi olmaktan gelen velilik mesleğidir. Allah'ın kula yakınlığından inkişaf eden, kisdan (çalışmaktan) ziyade vehbiyetle gidilen, mahiyeti çok yüksek, meşakkatli, zevk ve lezzetleri az olan velâyettir. Misal olarak, peygamberlerin, sahabelerin ve ahirzamanda Hz. Mehdi ve talebelerinin şahs-ı mânevîsinin tarzıdır. Ayrıca akrebiyet-i ilâhiyenin inkişafına bakan ve verâset-i nübüvvetten gelen gayet kısa, fakat çok yüksek olan ve tarîkat berzahına uğramadan doğrudan doğruya zâhirden hakîkate geçen velilik mesleğidir. Velâyet-i Kübrâ mesleği, Cenâb-ı Hakk'ın kuluna daha yakın olma sırrı olan akrebiyet-i ilâhiyenin inkişafına bakıyor. Velâyet, kurbiyet merâtibinde sülûktür; çok merâtibin tayyına ve bir derece zamana muhtaçtır. Nur-u âzam olan Risâlet ise, akrebiyet-i ilâhiyenin inkişafı sırrına bakar ki, bir ân-ı seyyale kâfidir. Öyleyse Velâyet-i Kübrâ; "Doğrudan doğruya, tarîkat berzahına uğramadan, lûtf-u ilâhî ile hakikate geçmektir ki, Sahabeye ve Tâbiîne has ve yüksek ve kısa tarîk şudur.¹

Bediüzzaman Hazretlerine göre "Velâyet-i kübrâ ise, verâset-i nübüvvet yoluyla, tasavvuf berzahına girmeden, doğrudan doğruya hakikate yol açmaktır."² Sahabelerin velâyeti, velâyet-i kübrâ denilen, veraset-i nübüvvetten gelen, berzah tarikine uğramayarak, doğrudan doğruya zâhirden hakikate geçip akrebiyet-i ilâhiyenin inkişafına bakan bir velâyettir ki, o velâyet yolu, gayet kısa olduğu halde gayet yüksektir. Harikaları az, fakat meziyâtı çoktur. Keşif ve keramet orada az görünür. Nübüvvet ve veraset-i nübüvvetteki velâyet, sırr-ı akrebiyetin inkişafına bakar. Velâyet-i saire ise, ekseri kurbiyet esası üzerine gider, birçok merâtipte seyr ü sülûke mecbur olur.³

Risâle-i Nur Külliyyatı'ndan Mektubat adlı eserin Beşinci Mektubu, velayetin üç kısmını beyan edip (Velâyet üç kısımdır: Biri velâyet-i suğrâ ki, meşhur velâyettir; biri velâyet-i vustâ, biri velâyet-i kübrâdır), en mühim tarîkat olan velâyet-i kübra, sırr-ı verâsetle Sünnet-i Seniyyeye ittiba ve neşr-i hakaik-i îmâniyede ihtimam olduğunu isbat eder. Ve tarîkatların en mühim gayesi ve fâidesi ve muntehası olan inkişaf-ı hakaik-i îmâniye, Risâle-i Nur ile dahi olabildiğini ve Risâle-i Nur'un eczaları o vazifeyi, tarîkat gibi fakat daha kısa bir zamanda gördüğünü gösteriyor.

VELÂYET-İ KÜBRÂ ASHABI

Bediüzzaman Hazretleri'nin tesbit ve tensibine göre "Velâyet-i kübrâda bulunan, başta Hulefâ-i Erbaa olmak üzere Sahabeler ve hem başta Hamse-i Âl-i Abâ olarak Eimme-i Ehl-i Beyt ve hem başta Eimme-i Erbaa olarak Müçtehidîn ve Tâbiîndir. İşte şu sırdandır ki, cadde-i kübrâ, elbette velâyet-i kübrâ sahipleri olan Sahabe ve asfiya ve Tâbiîn ve Eimme-i Ehl-i Beyt ve eimme-i müçtehidînin caddesidir ki, doğrudan doğruya Kur'ân'ın birinci tabaka şakirtleridir.⁴

Velâyet-i Kübra makamı bütün velâyetlerin fevkinde bir makamdır. "Velâyet-i kübrâ olan verâset-i nübüvvet ve siddikiyet—ki Sahâbelerin velâyetidir—bir velî kazansa, yine saff-ı evvel olan Sahâbelerin makamına yetişmez.⁵ Cadde-i

kübrâ, velâyet-i kübrâ olan ehl-i verâset-i nübüvvet olan Sahabe ve Selef-i Sâlihînin caddesidir.6 Sahabelerden ve Tâbiîn ve Tebe-i Tâbiînden en yüksek mertebeli velâyet-i kübrâ sahibi olan zâtlar, nefsi Kur'ân'dan bütün letâiflerinin hisselerini aldıklarından ve Kur'ân onlar için hakikî ve kâfi bir mürşid olduğundan gösteriyor ki, her vakit Kur'ân-ı Hakîm, hakikatleri ifade ettiği gibi, velâyet-i kübrâ feyizlerini dahi ehil olanlara ifâza eder.7 Böylece velâyet-i kübrâ ashâbı, nefsi Kur'ân'dan bütün letâiflerinin hisselerini aldıklarından Akrebiyet-i İlâhiyenin inkişafına mazhar olmuşlardır.

RİSÂLE-İ NUR, VELÂYET-İ KÜBRÂ YOLLARINI GÖSTERİYOR

Bediüzzaman Hazretleri'nin Hulusi Ağabeye hitaben yazmış olduğu bir mektuptaki izahları da çok manidârdır. Şöyleki; “..Velâyet-i Kübrâ olan verâset-i Nübüvvetteki makam-ı tebliğın envarı altına girdiğın içindir. O vakit sen, dellâl-ı Kur'ân Said'in vekili, belki mânen aynı hükmüne geçtiğın içindir.”8 Böylece Risâle-i Nur hizmetiyle “Velâyet-i kübrâ” yolunun verâset-i Nübüvvet makamının tebliğ makamı olduğu hakikati anlaşılmiş oluyor. Çünkü “Risâle-i Nur, doğrudan doğruya İlm-i Kelâm içinde ve İlm-i Akide ve Usûlü'd-Din içinde bir velâyet-i kübrâ yolunu açmış ki; bu asrın hakikat ve tarîkat cereyanlarına galebe çalan felsefî dalaletlere galebe ediyor, meydandadır.”9 Hem velâyet-i kübrâ yollarını gösteren Risâle-i Nur'dur. Velâyet-i Kübrâ yollarının en parlağı ve en yükseğı Sunnet-i Seniyyeye ittibadır. Risâletü'n-Nur'un velâyet-i kübrâ olan sırrı verâset-i Nübüvvet feyzini veren ders-i hakâik dâiresindeki ilm-i hakikat dahi dâire hâricindeki tarîkatlere ihtiyaç bırakmaz.10 Belki bu sır içindir ki Bediüzzaman Hazretleri “Evet, güneş varken mumların ışığı altına girmeye ihtiyaç yok. Madem güneşi gösteriyorum; benden mum ışığı—bahusus bende bulunmazsa—istemek mânâsızdır, lüzumsuzdur.”11 demektedir. Çünkü Risâle-i Nur, Velâyet-i Kübrâ yolunu irae ederek, ona sadâkatle çalışanları arş-i kemâlâta ve evc-i âlâya çıkartıyor. Meydandadır, ihtiyacını şiddetli olarak hissedenler tecrübe edip bakabilirler. Demek, hakaik-i Kur'âniyeden tereşşuh eden nurlar ve o nurlara tercümanlık eden Sözlere, o hassaya mâlik olabilirler ve mâliklerdir.12

Evet, Risâle-i Nur'un o kadar dehşetli muannidlere karşı galibâne mukavemeti, sırr-ı ihlâstan ve hiçbir şeye âlet edilmemesinden ve doğrudan doğruya saadet-i ebediyeye bakmasından ve hizmet-i îmâniyeden başka bir maksat takip etmemesinden ve bazı ehl-i tarîkatın ehemmiyet verdikleri keşf ve kerâmât-ı şahsiyeye ehemmiyet vermemekten ve velâyet-i kübrâ sahipleri olan Sahabîler gibi, verâset-i Nübüvvet sırrıyla, yalnız îmân nurlarını neşretmek ve ehl-i îmânın îmânlarını kurtarmaktır.13

Risâle-i Nur'un hizmet mezarası ve tarlası, 'velâyet-i kübrâ'dır. Sahabelerin zamanında ve asrında tarikat yoktu. O asırda nefsi terbiye edecek meşayihler de yoktu. Seyr-i süluk-u ruhaniyede nefsin tezkiyesi, kalbin tathiri, ruhun tehzibi ile arş-i kemâlâta çıkaracak tarîkatvâri sistemler de yoktu. Öyle olduğu halde sahabeler, tarîkat berzahı olan seyr-i süluk-u ruhaniyeye girmeden nefisleri üzerinde müessir olmuşlardı. Bu müessiriyet nereden geliyor olmalı? Sahabeler nefislerindeki kötülükleri ne ile temizlemişlerdi? Elbette Risâletın nuru olan envâr ve iksir-i nurânî olan Efendimizin (asm) sohbet hakikati ile temizlemişlerdi.

Risâle-i Nur da bu ahirzaman asrında Risâletın bir nuru olduğu için, bu hakikatleri çok okuyup, ruha ve kalbe sindire sindire nefsin tahakkümünden kurtarıyor. İşte akıl, kalb ve ruha vurulan bu cila Risâle-i Nur'un içinde vardır. Bu cilâya hakikî mânâda mâlik olmak için üç önemli şart vardır: Bunlar: Sırr-ı ihlâs, hakikat-ı uhuvvet ve dâvâ-yı Kur'ân'iyeye sadâkat. Bu vasıflarla muttasıf bir Nur Talebesi, Risâle-i Nur'un rahle-i tedrisine çökse, nefsinin terbiyesine sebep olacak bu cilaya malik olabilir.

Dipnotlar:

- 1- Mektubat, 2006, s: 596.
- 2- Mektubat, 2006, s: 40.
- 3- Mektubat, 2006, s: 86.
- 4- Mektubat, 2006, s: 139.
- 5- Sözlere, 2006, s: 797.
- 6- Mektubat, 2006, s: 762.
- 7- Mektubat, 2006, s: 595.
- 8- Barla Lâhikası, 2006, s: 408.
- 9- Emirdağ Lâhikası-I, 2006, s: 169.
- 10- Lem'alar, 2006, s: 632.
- 11- Mektubat, 2006, s: 599.
- 12- Mektubat, 2006, s: 596.

13- Kastamonu Lâhikası, 2006, s: 383.